

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'95 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'50 »
Per dotzenes..... 0'45 »
Núm.º atrassats des 2.º tom... 0'06 »
Id. id. des 1.º tom... 0'07 »

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca. (3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España. (3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Estrangè... (3 mesos.... 1'50
1 any..... 5'00

CERTÁMEN DE «L'IGNORANCIA»

(AÑY 1882.)

Ja's segú que n'hi havia d'impacients qui devían fé judicis temeraris y mos devían malfamá, vejent sa tardansa en publicá es *fallo* des Jurat en aquest Certámen que per ses *Fires y Fèstes* de l'añy present prometerem. Ja'u crech que n'hi devía havè de malpensats y cabil-losos qu'es devían fé contes que L'IGNORANCIA y tot mostraria sa filassa amb axò de *Fires y Fèstes*; però s'enganaren: nòltros mos estimám més ses manades qu'es rostoy, y no mos agrada arribá à *Laudates*, perqu'aquell llatí d'ets *Ossos*, mos fá tremola ses popes. Axí es que si mos hem torbat no es estat per rès més que per aguardá ses *Fires* (¡Ja va!); y per axò ara que ja hey som arribats (à ses d'Inca, ahí era es dijòus bò) mos afañám per estampá de seguida sa relació que mos han enviada ets homos lletruts qu'elegirem qui segons diuen han judicat conforme es seu *leal saber y entender*.

Diu axí:

PREMIS ORDINARIS.

«De tot hey ha à la viña de Deu, y entre ses composicions presentades à n'aquest *Certámen* (qu'eran una vintena) hey havia bò y dolent; còm també entre es temes proposats, n'hi ha haguts uns de més afavorits qu'ets altres. Es qui més heu han estat es es de Filologia. Dos trabays no més se disputaren sa *mitja unsa d'òr en pèssa* qu'está dedicada à sa milló *Mòstra de Diccioniari Mallorquí*, y tots dos son merexedós de premi. Un des dos es es qui está señalat amb so núm. 4, y té per Lema: *Perque el Dimòntre qu'es el Dimòntre no es capás ò esvahi tota aquesta falera..... Rondaya de Rondayas*. S'autó ha trabayat en sa nit y de día y ha reunit molts de milenás de frasses y modismes ahont hey sónan es verbs *fer, dur y anar*; y si bé es veritat que molts d'ells no son vertaders modismes, també ho es qu'en-

tre aquests n'hi ha arreu arreu d'aquells de piñol vermey, es à dí, de rassa pura de Mallorca, qui fan oló de garriga y son més saborosos que s'òli ranci. En aquesta part, En Jòrdi des Recó (1), à n' à qui tots coneixeu, que n'es s'autor, ha demostrat que sap molt de Mallorquí, y en s'altra, sa de ses tres paraules *ben espinzellades*, no solament ha provat axò, sinó també un coneixement particularíssim des nòltros modèrns glosadós y un gran estudi des nòltros poetes, antichs y modèrns. Milló si ses tres paraules no haguessen estat tan germanques; però no'u porem tení tot. Tots hem estats conformes en donarli es premi qu'hauriam volgut que fos milló.

S'altre *mòstra de Diccioniari* que té es núm. 15 y per Lema: *Per dur axò à s'enfront.....* etc.; no es ni de molt lluny tan abundosa, y fa desitjar un poch més d'exactitut en sa significació des modismes; però es séu autor qu'es Un Estudiant Doble gat (2) es molt metòdich y dona à coneixeu qu'ha estudiat Llatí y Grech, y que té dots per estudiá un día sa nòstra riquíssima llengua. Però à pesá de que no ha mamat à tan bòn lloch còm es *des Racó*, amb tot y amb axò es séu trabay es apreciable y tots hem cregut haverli de donar un *accessit* consistent amb una *dobleta de quatre*, que Deu l'hi aument. Un y altre autor rèpian sa nòstra enhorabòna més coral: es séus trabays un día los serán profitosos y contribuirán à honrá y fitxá sa llengua qu'estiman.

Una *glòsa satírica contra sa vèssa y pòch amor patri des Mallorquins* s'en havia de dú es premi de Literatura. Es Jurat ha cregut que ses poesies qu'hey tiravan, per un assumto còm aquest, duyan massa pòca malicia, y que qualcuna d'elles no estava ben bé dins ses condicions des *Programa*.

Es premi d'Arquitectura destinat à s'autor des milló *Projecte de pedestal per aguantá una faròla amb tres grifons y ses séves piquetes pròpi per servi de Font pública en mitx d'una plassa ò*

exida d'un pòble de Mallorca, s'adjudicá per unanimidad à n'es núm. 6 que dú es Lema: *Sòls qu'heu sia*, per sa correcció d'estil, senzillesa, elegancia y gust esquisit. Son autor ha resultat essè un *Manòbre en Gay Saber* qui es més mèstre que manòbre. Ell li farà es mánech qualche día, en volè ses nòltres viles aygo y llum.

Es Jurat no pòt deixá de fé menció honorífica d'nn'altra Font-faròla de bòn gust y riquíssima, qu'es sa que du es núm. 7 y es Lema: *Qui ha fet ha fet...* etc.; però sa mateixa sobransa d'ornamentació y es séu marcat carácter monumental l'han perjudicada, puix segons es *Programa* no n'havia de tení, y es séu còst no havia de pujá més amunt de 300 lliures, col-locada y llesta.

PREMIS EXTRAORDINARIS.

Sa *ploma de plata* destinada à sa milló *Crònica de ses Fires y Fèstes d'antany*, no s'ha pogut adjudicá (1). Entre aquelles famoses *Fires y Fèstes*, y qualsevòl ressenya que s'en fassa, sempre, sempre hey haurá sa mateixa diferència qu'hey ha de lo vivo à lo pintado.

Ha merescut un *exemplá* d'els *Idilis de Mosen Cinto*, una *Rondayeta* d'assunto conegut per sa fácil versificació, sa riquesa de llenguatge, y sobre tot, per havè sabut endeviná son autor es tò de sa rondaya popular mallorquina. Es sa que té es núm. 11, per lema *Sa Rondaya de sa Jaya-maya*, y per autor el mateix des premi de sa Filologia, En Jòrdi des Recó.

A ses tres colleccions de *Covèrbs* que duen aquests lemes: *¿Y d'hont los treym?*; *Qui no pòt segá espigola*; *Audaces fortuna juvat*, los hem adjudicat tres llibrets iguals perque no hem sabut trobá entre un y altre grans diferències d'originalidad ni d'estil. Sa primera es d'un jovenet aprofitat que firma H.; sa segona vengué sense seudònim, y sa tercera d'un qu'ha tengut s'originalidad de firmarsè *Un-os*.

(1) Antoni M. Alcover de Manacor.
(2) D. Ildefonso Rullan.

(1) No podia essè de ménos després de ses *Tonades èpiques (sic)* d'un poliglòta forasterench.—(Nota del traductor.)

Finalment es Jurat entre es *Pòrrros-fuyes* enviats, ha cregut qu' els menos inservibles son els que tenen es núm. 5, y duen per lema: *Qui no s' engiña no viu*, y los reserva es llibre oferit que resulta essè d' En Jaume Pomar.»

Axò es lo que mos diu es Jurat: ara à nòltros no mos correspòn rès més sinó doná sa bona escamesa à n' es qui han obtengut es prèmis y despedirmós d' uns y altres, diguentlós: «A reveure, fins l' any qui vé.»

SA REDACCIÓ.

¡POBRE VELL!

Va el pobrèt de pòrta en pòrta,
Camina, caminarás,
Per llogarèts y per viles
Demanant un tròs de pá
Amb les mans que li tremolan,
Un bastó fòrt té agafat
Que les cames li fluxetjan
Y 'ls séus pèus va rosegant.
Un capell dú que dona asco
Ros, lluhent y tot arnat;
Y per cubrí ses espatles
Un jach vell plè de forats.
Uns calsonets dú de llista,
Molt primets, qu' es van palant,
Ses sabates totes tròssos
Y els séus pèus s' umplen de fanch.
Aturat pròp d' una pòrta
Amb lo sarró baix del bras,
Resant está el Pare nòstre:
Implorant la caritat.
—¿Qui hey ha aquí?... ¡Ave-María!...
—¿Deu vos ampar, hòn germá!
—¿Señoret... per poch que siga!...
—Ja heu he dit. ¡Deu vos ampar!
Ja tornareu es dissapte
Qu' es señó s' en es anat.
—¿Señoret... fassa 'l que puga!...
No més qu' un bossí de pá.
—Jau; vat' aquí una pesseta
Per lo bé qu' heu conversat:
No tots els pòbres demanan
Amb tan d' amor y humildat;
No cregueu... y à mí 'm fa falta:
Emperò axò no fa cas,
Qu' una llimosna ben féta
Tot lo méu còr fá axamplar.
—¿Deu l' hey pach, hòn señoret:
Deu li dó salud y pá:
Deu lo quart de que may sia
Còm jò som; tan desgraciat!
—¿Que no teniu cap parent
Que vos puga aná ajudant?
¿No teniu ni infants, ni dòna,
Ni cap amich, ni germá?
—Tot sòl estich per ma culpa,
Totsòl p' el mon vaitx rodant,
Axí vaitx purgant les penes
D' els mals passos qu' he donats.
Jò vaitx neixe en bona casa
De hòns pares richs y honrats,
Treballavan à tota hora
Replegant molt y amb afañy.
Altre fill ells no tenían
Y essent jò molt contemplat,
De dia y de nit no féya
Més que corre y malgastá.

Mentres ells al mon visqueren,
L' hazienda anava endevant
Y teniam casa plèna;
No hey hagué may cap atrás.
Però tan prest se moriren
Jò 'm vaitx quedá amb s' eretat,
Y còm de rès me cuydava
Molt pronte es va menciabá:
Que la vida jò 'm passava
D' un cassino à l' altre entrant,
O hé anant de fésta en fésta
Y de vegues y saraus.
De jugá vaitx prendre el vici,
Y altres còses que me call.
Axís es qu' en quatre dies
Me vaitx quedá sense un clau;
Sense ofici ni carrera
Sense hazienda ni cap guañy,
Sense sèbre per hont prendre,
Y amb les mans demunt del cap.
Els amichs tots me deixaren,
Ja de mí ningú 'n fé cas,
Tot sòl al mon vaitx romandre
Sense casa ni fogá.
Còm que duya aquella vida
No 'm vaitx volé casá may,
Y ara 'm tròp en ma vellesa
Sense dòna y sense infants.
No tENCH ningú per cuydarme,
Ningú tENCH que m' acompany,
Y totsòl de pòrta en pòrta
Caritat vaitx demanant.
Bòn señoret: moltes gracias
Per la llimosna que 'm fá:
Tenga present en sa vida
D' un vell pòbre aquest refran:
«*Qui de jove no arreplega
Quant es vell se mòr de fam.*»

UN NABOT DES RONDAYÉ.

BONA LLIMOSNA.

Una vegada un pòbre homo véy s' aturá à captá à una possessió de Mallorca. Era un dia que tothòm anava mal humorat, perque à sa dematinada havian estramonciat l' amo, y es metge havia dit que no tenia hora segura, y qu' era molt probable qu' abans qu' es sòl fos pòst hagués entregat s' ànima à Deu. Axí es que debades resava aquell pòbre à sa branca d' es portal. Tothòm que passava li deya:

—«Deu vos fassa bé, germanet.»

Ell no per axò se movia ni 's deixava de resá. Sabia qu' altres vegades li havian dit lo mateix, fins qu' havia passat l' amo, que còm tenia un hòn còr, més gran qu' una casa, no 'l via deixat sense donarli qualque còsa junt amb quatre hònes paraules y qualque bèrba. Al cap d' un quart passá per devant es portal una dòna véya y li torná à dí:

—«Deu vos do remey.»

—¿Y l' amo que no hey es? (preguntá es pòbre.)

—¿L' amo, deys!

—Sí.

—Ja hey es ell, però el pòbre se tròba à ses tres pedretes y amb so baday de la mòrt à sa boca.

—¿Que me deys? ¿y quina malaltia té?

—Cambres de sanch ja fa més de tres mesos.

—¿Y tan mal está?

—Tan mal, qu' es metges ja l' han renunciat y diuen que no sortirá d' avuy.

—¿Jesús, Deu méu! Sa Providència m' ha duyt per ventura, per curarló. Jò sé un remey segú per curarleshí. Si volguesseu fé lo que jò diria.

—Digau, ¿qu' es còsa bona de fé?

—Tan bona que d' aquí mateix véys es remey que vos brinda, y vòltros no l' heu conegut.

—Parlau, hòn homo. Digau depressa quin remey es aquest. Volèu que vos diga: perdut dalí per perdut.

—Ydò, mirau. Veys aquesta herbeta baixa. ¿Sabeu que li diuen? ¿La coneixeu?

—Sí. ¿Que no se diu *Bosses de pastó*?

—Axò mateix.

—¿Y còm se fá aquest remey?

—Bolliu aygo. Dedins posauhí unes quantes fuyes d' aquesta herba al temps que bollirá, y després deixaula refredá; y quant ja será freda feys que l' amo 'n bega, quant tindrà sèt. Demá tornaré per véure que fá.

Es pòbre s' en aná, y aquella véya va fé lo que li havia dit. L' ondemá l' amo estava molt milló y à n' els pochés dies s' axecá y se posá del tot convalecent d' aquella malaltia. Aquell pòbre may va aná à captá en aquella casa que no l' omplissen de que menjá y que no 'l tractassen còm una persona qu' havia salvada sa vida de l' amo.

¿Si sabessem nòltros ses virtuts de totes ses herbes, que bé estariam!

Axí heu hem sentit contá y axí heu contám en es nòstros lectòrs, per si qualque dia aquell consey d' es pòbre los pòt essè útil. Y si al cas los va bé que no 's descuydin de resá un Pare nòstro pe s' animeta d' aquell homonet.

N' OT NET.

SA TÓRTERA Y SA DONA.

DE D. J. G. Y F.

—M' en vaitx p' el mon, ¡ay de mí!
Donant jamechs de dolor.

—Y jò cantant mon amor;
Lo qu' es avuy era ahí.

—¿Y qui ets tú, que tanta mèl
Trèus de sa téua boqueta?

—Jò, som sa dòna coqueta.

¿Y tú?—Sa tórtera faèl.

—Jò, som guapa, y duch olors,
Y ja may, ja may tENCH pena.

—Ets, ydò, blanca asucena,
De molt hermosos colors.

—També té ton còs petit,
Molta hermosura y content.

—Però no tract malament
A cap. Ni gast hòn vestit.

—Amb adornos y opulència,
Jò som la Reyna y Señora.

—Emperò el mon no t' aïora;
Ni sòl parlá de t' aucència.

—Es inmensa ma fortuna,
Tench pèries, tench esmeraldes,
Y poseyesch més guirnales,
Que rayos sa blanca lluna.

—Jò, tench montañes y prats,
Y mil boschs encantadors,
Y mil fonts, y brolladors,
Y clavells mil, tots pintats.

—Qu' eis rica, còm jò no heu sé,
Palacio no has tengut may.

—Però del mon tot l' espay
Al través quant me cau bé.

—Jò sa ditxa cerch trobá
Per més colmá ma hermosura.

—Y jò cerch tení ventura
Tenguentmè Deu amb sa má.

—Es ma vèu de rossiñol,
Som brillant qual plata y òr,
Y essent de bronzo es méu còr,
Jamay d' amor n' es trispòl.

—¿Y que li dius à n' axò?
—Jò li dich essè ditxosa.

—Ja may serás venturosa:
Si no estimes de bòn còr.

—S' amor faèl causa la mòrt,
Y jò nó; no més vuy riure.

—Y jò amb mon amor vuy viure,
Perque es ma ditxa y ma sòrt.

—¿Creus tú qu' amar es la vida?
—Més que la vida, la glòria.

—Tú no coneixes ma història:
Tot en aquest mon se olvida.

—Sé que s' homo es molt cruèl,
Y que sempre heus fa plorá.....

—Per éll, ella ha d' apurá
Sa copa d' amarga fèl.

—¿Per ventura un pich amares
Y s' amat no t' respongué?

—¿Ay! Que mon còr encara té,
D' aquell amor còses rares.

—¿Perque, ydò, fas tant d' alard
D' essè ton pit insensible?

—Perqu' es mon amó impossible.
—¿Y per olvidá ja es tart?

—Si, tart perque jò adorava
Amb ardent y pur amor,
¿Oh! aquella ditxa era honor,
Y glòria que somiava.

Creya no m' olvidaría,
Y per riure me va amar,
Etern amor me jurá,
Y va essè sòls..... flor d' un día.

Perduda ja m' esperansa,
Diguèm, si vòls; ¿qu' he de fé!
Sinó, seguí en lo primé,
Qu' es pura set de venjansa?

—¿Jò, també som desgraciada;
Y còm tu plòr y sospir;
Però per fé axò m' retir
A dins mon niu arrufada!

—¿Y no procures trobar
Un consòl á t' agonía?

—Era s' amor m' alegría,
Y sens ell, tot es penar.

—¿Y ningú veus, que don gust
A ton pit tan desditxat?

—¿Vatx pèdre s' espòs amat!
Y olvidar-lo fora injust.

—Ta constancia es estremada
Y jò, còm tú vuy essè.

Muyra sa ditxa y podè,
Que vuy viure retirada.

—Segueix ma vida y serás
Constant, ditxosa y lleal:
Tant declarada señal.....
May borrada la veurás.

—També tench una ferida
Qu' es còm sa téua, incurable;
Son recòrd inolvidable,
Es el Sol que m' dona vida.

—Nòltros còm sa sempre-viva.

Un pich, no més adorám,
Sa nòstra viudès amám.

Y ploram llágrima viva.

Faèl à mon amor seré,
Calmant el desitx d' el còr

Y mes llágrimes y plòr
A n' el mon amagaré.

NAUJ ERTSEM.

CARRÉ DES BANCH DE S' OLI.

— En el día d' avuy hey ha un desgavell de còses que dona à comprendre à qual-sevòl es desgavell d' els enteniments. Deym axò perque per una part sa llengo mallorquina, que fa més de cent aïns que que fonch desterrada de sa premsa, s' ha ha fèt lloch y reconquistat es séu puesto amb sa séua riquesa y hermosura; al mateix temps qu' es qui mos govèrnan la destèrran des nòms des carrés qu' es allà ahont la deurián conservá més, atès lo populars que son aquests nòms. Axí es qu' à n' es carré que mos ocupa ja no li donan es nòm qu' ha tengut per espay d' alguns sigles, sinó que fa poch aïns que l' han batiat à la forastera «*Calle del Aceyte.*»

Aquest carré es un des més inferiós de Ciutat, maldament s' òli mallorquí que li doná nòm sia un des millós del mon y tenga molta préssa. Y no s' es dí que no sia de passada y que no estiga cèntrich; però succeheix amb ell lo que amb molts altres; que ningú el se mira y manco es qui l' s' hauría de mirá. La major part de ses séues cases son véyes y varies d' elles heu son tant, que ja no pòden agontá pús; però s' han cuydat de rentarlós sa cara sovint y los succeheix còm à n' aquelles fadrines veyardes que s' amagan ses rues amb pasta de farina per veure si encara n' enganxarán un.

Aquest carreronet ditxós per una part es desgraciat per s' altre. Té bòn empedrat, però té també uns guarda-cantons de patent, que no ténen altres carrés tan estrets còm ell. Es molt de passada à tota hora, però en sa nit es bastant fosch. Un temps el comensaren à axamplá una mica; però després sa séua millora s' es quedada estacionada; y maldament estiga cridat à essè una de ses arteries principals de ses Plasses nòva y des Banch de s' Oli, no per axò heu han tengut en conta es nòstros Retgidós cada vegada que los han demanats permissos per emblanquiná.

Dins Ciutat passa una còsa rara y es qu' allà ahont no hey ha necessitat (per exemple en es carré des Bobians) axamplan més que no vòlen ni demanan; y que per allà ahont n' hi ha (còm p' es

carré de sa Cortera) estreñan més aviat qu' axamplá.

Gracies encara que lo que s' ha estret es carré des Banch de s' Oli no es estat per autorisació de ningú, sinó à forsa de replomá ses parets mèstres de qualque casa que se son acostades més que no hey estavan à sa paret mèstre que tenen devant.

En es números pròxims mos farèm càrrech de s' estat d' altres carrés y plasses d' aquesta nòble y molt lleal Ciutat de Palma.

POQUET Y CLARET.

XEREMIADES.

Hem rebut s' *Acta* de sa *Sessió inaugural des Conservatori Balear d' Arts, Lletres y Ciències*, que va prosperant y entrant dins es camí que deü, en benefici de ses industries mallorquines.

Agrahim s' atenció à sa séua Presidència.

*
**

Hem vist dins *Es Fomento de Pintura* un quadret petit, molt ben pintadet, figurant un vestidor d' un circo de cavalls, que mos han dit qu' era de Don Fausto Morell. Mos ha agradat fèrm y heu paga s' entrá en aquell salon maldament estiga més desgornit de cuadros que no estava. Se coneix qu' es pintós no hey tròban compradós dins aquell lloch ó que n' hi tròban massa. Nòltros creym que tenen més feyna que no tenían, gracies à n' aquesta perenne exposició, y que còm tenen trabays encomanats no s' aturan en fé cuadros per vendre ó rifá à la ventura.

Bò seria axí mateix que servis aquell lloch per esposarlí uns quants dies sa mateixa feyna encomanada perqu' es públich hey prengué més gust y s' agontás sa protecció que se los dispensa.

*
**

Recomenám à s' empresa des ferrocarril aquest diàlogo pillat al vòl diumenge passat, à la una d' es-cavespre, devant *Can Gran*, ahont s' atura sa diligència que dú els passatgers que de Palma van à Felanitx.

—¿Ola, Pepet! ¿tú per aquí?

—Si, homo, vench de Ciutat; y pensava no arribá. M' en vaitx à jaure..... ¿Vòls aná avisá es metge?

—¿Qué no estás bò? ¿Qué tens, Pepet?

—¿Qu' he de tení? Estich croxit; mòrt. He vengut còm arengada dins una bota amb aqueixa benehida calesa. Crech que no tench cap costella sence-ra. En vá es cotxé feya es fas... pensava no arribá may. ¿Tres hores llargues hem passat de Manacor à Felanitx, y hem hagut de devallá à ses còstes! Es cavall que manavem, homo de Deu, es un *tras-*

to que no voldrien per du à n' es tòros; ¡y volè que duga dotze passatgés y ets equipatges, quant tant just li vé dursè à ell!

—Fiyet; no ets tot-sòl que te queixes; tothom se'llamenta d'aquest mal servici. Ja son molts que per no sufrí semblant martiri, han resòlt aná y vení amb sa diligència, y fan pròu bé. ¡Los còsta ménos, están amb més comoditat y arriban un' hora més prest!

¿May endevinaríau quina l'han féta es *cacos* à Felanitx un vespre de la setmana passada? Ydò jò vos ho diré.

Rebéren òrdre des séu *deu Mercurio* de qu' anás à descarregá un sòtil d' una casa, qu' estava carregat de blat. Y saberén ecsecutá es *camoteo* tan bé que ni ells, ni blat, los han vists pús.

Lo més raro es, qu' es propietari de la casa s' hi trobava dedins, y apesá de qu' hagueren de fé tres ó quatre viatges, no s' en vá tème.

Axò se diu essè mèstres en l' art. De segú qu' aquests tal vegada s' òpera no devía aná *por ensayo*.

¡¡Alèrta pues!! à gordá cadascú caséua. Un temps per habitá aquesta vall de llágrimes bastava badá ets uys; y ara hem de badá ets uys y ses oreyes. ¡¡Eh!! y si sa *filoxera* mos envesteix, (Deu no heu vulga) que diuen si ja es devés Barcelona, llavò si que no bastará badá ets uys, y ses oreyes; pens que també haurem de badá sa boca.

COVERBOS.

Hey havia un señoretxo que se cuydava de s' Obreria de Sant Miquèl, y quant se trobá amb un poch de fondo tractá de renová sa capella y fé un Sant Miquèl nòu. S' en aná à cercá un escultoret de pòques mañes; tots dos consultaren es cas, y resultant qu' havia de costá massa es fé tot es Sant, resolgueren que sòls el retocarían un poch y l' envernissarían, fent nòu el Dimòni que tot ja estava podrit.

—¿Y que vos dariau amb ánimo de ferló en el Dimòni? (li preguntá es señó.)

—¡No 'u sé; no 'u sé!

—¿Y si vos proporcionava un modèlo que 'l fariu?

—A n' aquest cas, sí. ¡Ja 's de rahó!

—Ydò, demá vos ne duré un.

Y l' ondemá li presentá per modèlo sa séua sògra.

Trobantse dos gallegos dins un mateix cuarto, fent vida còm à companeros de fatigues; un d' ells no tenia cap cèntim, y encara que creya prudent demanarnè à n' es séu company, no obstant li repugnava.

Aprofitant s' ocasió d' está descansant tots dos junts, li parlá de sa siguent manera:

—¿Pericu?

—¿Qué quieres? (li contestá s' altre.)

—Te quieru más que à mi padre y à mi madre.

—Buenu pues; déjame dormir.

Des cap d' un ratel li tornava dí:

—¿Pericu?

—¿Hombre, qué quieres?

—Te quieru más que à toda mi familia.

—Buenu digu, déjame dormir.

Y determinantsè à demanarloshí, li digué:

—¿Pericu?

—¿Pero hombre, qué quieres?

—Préstame un duru.

—Dormo.

—¿Qué respondes?

—Que estoy suñandu.

—¿Quin temps fa que no t' has confessat? (preguntava es confés à un atlotet foravilé.)

—Des día que sa somera se morí; (li respongué tot xalest.)

Un señó cègo se casá amb una señora molt guapa y hermosa, però també molt mal sufrida y de mal gèni.

Un amich séu que li va aná à dá s' enhorabòna li digué:

—Mira que tens una dòna molt guapa, es més fresca y hermosa qu' una ròsa.

—Sí, (respongué es cègo,) emperò jò no més toch ses espines.

Un operista se moría y vá aná à veurel un amich séu; quant entrá dins es séu cuarto li digué:

—¿Qu' es, còm te tròbes? ¿còm estás?

—Molt bé, (li contestá,) à punt de cantá s' *Aria Final*.

Un vespre entrava s' ase, un pagès à dins s' estable y quant li va havè donat menjá, s' ase li pegá una cossa y el fé botí à sa paret.

—Tonina, Tonina, (cridá à sa séua dòna tot copetjat,) devalla un llum de pressa que s' ase ha pegat cossa y no sé, à les fosques, si m' ha ferit à jò ó à sa paret.

—Papay, (deya un nin), he lletgit à sa Biblia qu' el Bòn-Jesús va fé s' homo de pols.

—Y es ben vè, (contestá son pare.)

—Sí; ydò per fé es nègres degué prendre un poch de pols de carbó. ¿No es veritat?

Aquí son pare esclatá de riure.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Pensa mal y òbra bé.

SEMBLANSES.—1. En que té planes.

2. En que té mòles.

3. En que té parque.

4. En qu' está buyda.

TRIÀNGUL.....—Modesta-Modest-Mòdes-Mòda-

Mod-Mo-M.

CAVILACIÓ.....—Danús.

FUGA.....—Diguem amb à qui cas y te diré qui ets.

ENDEVINAYA.....—Una estora.

GEROGLIFICH.

II DF : $\frac{963}{1777} \frac{421}{1684}$ A : TRN

EN PEPILLO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla L' IGNORANCIA à un carré?
2. ¿Y L' IGNORANCIA à una Geometría?
3. ¿Y L' IGNORANCIA à ses pirámides d' Egipte?
4. ¿Y ses mans de Sant Pere à ses Virtuts?

H.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una prenda de vesti; sa 2.ª, un animal y dues notes musicals; sa 3.ª, objècte de pagès; sa 4.ª, objècte d' Iglesia; sa 5.ª, lo que fèym cada dia; sa 6.ª, un nòm històrich; sa 7.ª, es nòm d' una lletra; y sa 8.ª, una consonant.

ECSEMÉ.

XARADA.

Un animal es primera
Y sa segona es ninets
(Es tot es còsa molt útil)
La diuen quant ténen sèd.

CAVILACIÓ.

PUGAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge mallorquí.

FUGA DE CONSONANTS.

.o .e .e..ó .e .eu . e..a.á à u.a .o.a
F. C.

ENDEVINAYA.

Ses fadrines molt m' estiman,
Ses casades ja no tant,
Mentres s' están arretglant
A mí es pollos s' aproximan.

EN PEPIN.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

18 NOVEMBRE DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.